

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Galvanoplast Fischer Bohemia, k.s.**, Liberec, Kubelíkova 1006/7, zast. JUDr. Petrem Tandlerem, advokátem, Liberec 3, Barvířská 125, proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27.4.2009, Č.j.: 541/10/09/198

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Liberec č.j. ČIŽP/51/IPP/SR01/0819393.003/09/LKM ze dne 23.2.2009, jímž byla žalobci uložena pokuta podle § 37 odst. 2 a odst. 4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci ve výši 120 000,- Kč, a to za správní delikt, jehož se žalobce dopustil provozováním Zařízení na povrchovou úpravu plastů v rozporu s integrovaným povolením vydaným Krajským úřadem Libereckého kraje č.j. KUKL/433/2007 ze dne 27.7.2007 ve znění rozhodnutí KUKL/20750/2008 ze dne 24.4.2008.

Žalobce v žalobě uvedl, že nenapadá rozhodnutí v části týkající se překročení hygienických limitů hluku. Žalovaný podle žalobce porušil žalobcova práva tím, že jako odvolací orgán hodnotil stav věci pouze podle tvrzení prvostupňového orgánu, ač tato musela vzbuzovat pochybnosti, při vlastním přezkoumání tvrzení správního orgánu 1. stupně by žalovaný mohl zjistit jejich nesprávnost. Konkrétně pak žalobce namítl:

Tvrzení správního orgánu 1. stupně, že žalobce do 12.2.2008 nevedl provozní evidenci podkladů pro ohlašování do IRZ, je podle žalobce nepravdivé, uvedený termín nebyl

závazným termínem pro provedení určité činnosti. Podle § 1 odst. 3 vyhl. č. 572/2004 Sb. měl být evidenční list veden pro ohlašovací období, jímž byl kalendářní rok. Evidenční list musel být založen k 1.1. roku, za který byly údaje vykazovány. Vyhláška však nestanovila lhůtu pro jeho vypracování. Lhůta pro zaslání hlášení IRZ příslušnému orgánu byla určena zákonem č. 76/2002 Sb. v tehdy platném znění do 15.2. kalendářního roku následujícího, tedy v případě žalobce do 15.2.2008. Dne 12.2.2008 však nabyt účinnosti zákon č. 25/2008 Sb., kterým byl uvedený termín do 15.2. zrušen a nahrazen termínem 31.3. kalendářního roku. Zákon č. 25/2008 Sb. zrušil dále vyhl. č. 572/2004 Sb., nestanovil však žádnou povinnost uchování podle ní vypracovaných evidenčních listů, které pak žalobce zrušil. Údaje o přenosech Cr, Cu a Ni do ovzduší, vody, půdy a v odpadech pak mohly být vypočteny až po zpracování evidencí ovzduší, vody a dopadů, které byly rovněž termínovány do 15.8.2008. Vzhledem ke složitosti potřebných výpočtů pro ně, žalobce v té době neměl evidenci a ani ji mít nemusel. Evidenční listy bez uvedeného množství Cr, Cu a Ni za rok neměly žádný význam, byly by jen formalitou.

Podle žalobce je nepravdivé i tvrzení správního orgánu 1. stupně, že žalobce nesplnil podmínky z do 12.2.2008 platného nařízení vlády č. 368/2003 Sb. o integrovaném registru znečišťování, tj. zjišťovat, vyhodnocovat a MŽP ohlašovat, pokud jejich množství v evidencích a přenosech překračuje za jeden kalendářní rok ohlašovací prahy. Nařízení vlády č. 368/2003 Sb. totiž ve svém § 2 odst. 4 písm. b) stanovilo „neobsahuje-li integrované povolení konkrétní způsob a metodu zjišťování a vyhodnocování“, způsobem podle příslušných právních předpisů (pod čarou bod 7/ uvádí např. zákon č. 86/2002 Sb.). Způsobem podle zákona o ovzduší žalobce evidenci vedl. Zákon č. 25/2008 Sb. nabytím své účinnosti zrušil vyhlášku včetně emisních prahů. Ty stanovilo až nařízení vlády č. 145/2008 Sb., které nabylo účinnosti až 29.4.2008, tedy až po novém termínu pro odevzdání hlášení. Hlášení k 31.2.2008 (zřejmě míněno 31.3.2008) žalobce neodeslal proto, že nebyly vyhlášeny emisní prahy, tedy je vypracovat ani odeslat nemohl.

Dále žalobce namítl, že tvrzení správního orgánu 1. stupně, že žalobce mnohonásobně překročil emisní prahy jen v odpadech (135,35) předaných k recyklaci společnosti World Resources Company GmbH Wurzen (WRC) za rok 2007, tj. 14 t Cu, 15 t Cr a 30 t Ni, vychází z chybného výpočtu. Správní orgán 1. stupně vycházel při výpočtu ze špatného množství kalů předaných WRC za rok 2007 (ve skutečnosti žalobce předal 136,360 tun) a z průměrnému množství Cu, Cr a Ni (materiál profile Worlk Resources Company GmbH č. 06333-001-02). Nevzal v potaz skutečnost, že kaly obsahují cca 75% vody, v daném případě 76,3% vody. Množství kalů se vypočítává ze sušiny. Procento sušiny bylo v daném rozboru uvedeno v bodě 10. Solid content 24,7 % (česky obsah pevných částic). Žalovaný tuto chybu nezjistil, přesto, že kaly s uvedenými obsahy kovů se rovnají kvalitní rudě. Podle výpočtu orgánu 1. stupně by žalobce ke zpracování do SRN předal 59 t drahých kovů ve 135,35 t kalů. Ve skutečnosti však předal 136,360 t kalů a v nich 3,900 t Cu, 3,543 t Cr a 7,538 t Ni.

Žalobce je přesvědčen, že správní orgán 1. stupně posoudil činnost žalobce při plnění podmínek vyhlášky č. 572/2004 Sb., návazně na nařízení vlády č. 368/2003 Sb., a konkrétních podmínek integrovaného povolení vydaného Krajským úřadem Libereckého kraje dne 27.6.2007 zcela neoprávněně, neboť nejen že nezjistil řádně skutkový stav věci, ale dopustil se i chyb spočívajících v nesprávné aplikaci zákonů, které se k věci vztahují, a to zákona č. 76/2002 Sb., vyhl. č. 572/2004 Sb. a nařízení vlády č. 368/2003 Sb. Dále provedl zcela nesprávný výpočet kovů v kalech předaných WRC Wurzen za rok 2007 i 2006. Podle názoru odhadce měl správní orgán nařídít před vydáním rozhodnutí ústní jednání. Důvody uvedené v odvolání žalovaný neuznal a vycházel jen z tvrzení správního orgánu 1. stupně a

nepřezkoumal soulad rozhodnutí s právními předpisy. Rovněž nepřezkoumal námitky uvedené v odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu 1. stupně vydané v době, kdy docházelo ke změně legislativy co se týká lhůt stanovených novými předpisy. Žalobce uložení pokuty považuje za účelové a nesplňující základní účel ochrany životního prostředí. Žádal, aby soud obě vydaná rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podmínkou č. 10 d) a e) integrovaného povolení bylo žalobci stanoveno vést provozní evidenci podkladů nezbytných pro ohlašování do integrovaného registru znečišťování (IRZ) podle vyhl. č. 572/2004 Sb. a ohlašovat údaje z této evidence dle nařízení vlády č. 368/2003 Sb. Zákon č. 25/2008 Sb. oba uvedené předpisy zrušil, citovaná podmínka se tak stala neúčinnou a nevymahatelnou. Proto inspekce uložila sankci tak, že vymezila dobu trvání správního deliktu od nabytí právní moci integrovaného povolení (18.8.2007) do 12.2.2008, kdy nabyl účinnosti zákon č. 25/2008 Sb. Do 12.2.2008 však podmínka integrovaného povolení odkazující na uvedené předpisy platila, tedy nenastal případ uvedený v § 2 odst. 4 nařízení vlády č. 368/2003 Sb., tj. že by integrované povolení neobsahovalo konkrétní způsob a metodu zjišťování a vyhodnocování množství regulované látky, jak tvrdí žalobce. Námitku, že zákon č. 25/2008 Sb. neobsahoval povinnost uchovávat evidenční listy vypracovaných podle vyhl. č. 572/2004 Sb., označil žalovaný za irelevantní. Tvzení, že žalobce evidenční listy před provedenou kontrolou zrušil, je podle žalovaného nevěrohodné; vedení evidenčních listů v roce 2007 a jejich zrušení po nabytí účinnosti zákona č. 25/2008 Sb., aniž by údaje z těchto listů byly vyhodnoceny a použity pro ohlášení do IRZ, postrádá logiku. Navíc podle čl. č. 5 odst. 5 nařízení evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006 je zakotvena povinnost uchovávat pro příslušné orgány k dispozici evidenci údajů po dobu pěti let od konce daného ohlašovacího roku. V zákoně č. 76/2002 Sb. ve znění platném do 11.2.2008 byla tato povinnost stanovena rovněž. Žalobce ve svém vyjádření k protokolu ze dne 10.11.2008 tvrdil, že ohlašovací prahy nepřekračuje a že je nepřekračoval ani v minulých letech. Součástí spisu jsou však i listy o materiálovém složení galvanických kalů vydané firmou World Resources Company GMBH, která od žalobce kalů jako odpady přebírá. Z nich lze zjistit, že žalobce v letech 2006 a 2007 překračoval ohlašovací práh mimo provozovnu podle § 1 odst. 5 nařízení vlády č. 368/2003 Sb. a to pro kovy Cr, Cu a Ni; dokument za rok 2006 byl předložen při kontrole, dokument za rok 2007 byl předložen 5.2.2009. Z těchto dokumentů dále vyplývá, že údaje o obsahu kovů v předaných kalech měl žalobce k dispozici vždy cca 1 měsíc po jejich předání zahraniční firmě. Např. list o složení galvanických kovů předaných od 1.1.2006 do 31.5.2006 byl vystaven dne 8.6.2006. Vyplývá z něho, že žalobce již v květnu 2006 překročil ohlašovací práh pro výše uvedené kovy. Je tedy zřejmé, že žalobce měl již před vydáním integrovaného povolení k dispozici údaje o tom, že překračuje ohlašovací prahy pro uvedené kovy. Žalovaný uvedl, že se při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně nespokojil pouze s tvrzením správního orgánu 1. stupně pokud jde o množství kovů obsažených v kalech předávaných zahraniční firmě a rozhodnutí přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu. Množství kovů žalovaný ověřoval podle podkladů předaných žalobci firmou, která od žalobce odpady přebírala. Protože tyto podklady byly v němčině, žalovaný se dopustil stejné chyby jako inspekce a přehlédl, že množství kovů se vždy vztahuje k sušině, nikoli k celkovému množství kalů. I přes tuto skutečnost, však byly ohlašovací prahy uvedených kovů žalobcem mnohonásobně překročeny. Pro chrom je ohlašovací práh mimo provozovnu 200 kg/rok, pro měď a pro nikl 500kg/rok. V roce 2007 bylo žalobcem předáno celkem 135 350 kg. kalů, sušina tvoří 24,7%, podíl chromu v sušině je 10,52 %, což odpovídá 3520 kg, podíl mědi je 11,58%, což odpovídá 3871 kg a podíl niklu je 22,38%, což odpovídá 7482 kg. Ačkoliv tedy rozhodnutí trpí popsanou vadou, nedošlo v důsledku tohoto

pochybení ke zkrácení práv žalobce, překročení ohlašovacích prahů je i za použití správného výpočtu mnohonásobné a žalobce svou povinnost nesplnil ani dodatečně po zahájení správního řízení, naopak tvrdil, že ohlašovacích prahů nedosahuje. Žalovaný konstatoval, že žalobce měl povinnost vést řádnou evidenci a ohlašovat znečišťující látky již před vydáním integrovaného povolení, toto povolení pouze jmenovitě stanovilo povinnost vyplývající z právních předpisů do podmínek rozhodnutí. Změny v legislativě se plnění uvedených povinností nijak nedotkly, jejich faktická podstata zůstala stejná.

Žalobce v replice ze dne 7.12.2009 s vyjádřením žalovaného nesouhlasil. Podle žalobce nastala situace dle § 2 odst. 4 písm. b) nařízení vlády č. 368/2003 Sb., neboť pouhý odkaz na právní předpisy nesplňuje požadavek ustanovení § 2 odst. 4 písm. a) uvedeného nařízení. Dále uvedl, že zákon č. 25/2008 Sb. skutečně nestanovil povinnost uchování evidenčních listů vypracovaných podle vyhl. č. 572/2004 Sb., proto žalobní námitka poukazující na tuto skutečnost je významná, nikoli irelevantní, jak ve svém vyjádření k žalobě tvrdí žalovaný. Evidenční listy žalobce stornoval po nabytí účinnosti zákona č. 25/2008 Sb., nikoli až před provedenou kontrolou. K poukazu žalovaného na čl. 5 nařízení č. 166/2006, v němž je zakotvena povinnost uchovat evidenci údajů pod dobu 5 let, žalobce uvedl, že vývoz kalů je od samého počátku dodnes evidován u žalobce, jeho odběratele, u Ministerstva životního prostředí Praha a u Landesdirektion Dresden, tato evidence je mnohem podrobnější, než byla evidence stanovená vyhl. č. 572/2004 Sb. a NV č. 368/2003 Sb. Součástí je i doklad „Material profile“ obsahující mimo jiné i výsledky analýz, které se týkají 26 prvků včetně Cu, Ni a Cr. Dané doklady obsahují vše co požaduje NV č. 368/2003 Sb. a vyhl. č. 572/2004 Sb. a mnoho dalších údajů navíc. Žalobce tedy činí vše, co požaduje nařízení evropského parlamentu a rady (ES) č. 166/2006 i zákon č. 76/2006 Sb. (zřejmě míněno z.č. 76/2002 Sb.) Žalobce skutečně ve svém vyjádření k protokolu ze dne 10.11.2008 uváděl, že ohlašovací prahy nepřekračuje, toto tvrdil s platností pro rok 2007, neboť zákon č. 25/2008 Sb. zrušil emisní prahy a do konce lhůty pro odevzdání IRZ (31.3.2008) nebyly tyto prahy stanoveny, tedy nebylo možné zjistit, zda jsou žalobcem překračovány. Pro období před vydáním rozhodnutí IPPC se žalobce domníval, že na vývoz kovů na recyklaci, který je důkladně evidován a hlášen průběžně MŽP, se povinnost hlášení do IRZ nevztahuje. Období před 18.8.2007 se ostatně sankce netýká. Dále žalobce uvedl, že kontrola IPPC se netýkala vývozu kalů do SRN, dokument „Material profile“ od 1.1.2006 do 31.12.2006 žalobce nepředal inspekci ve dnech 30. a 31.10.2008, jak tvrdí žalovaný ve vyjádření k žalobě, o jeho předání není v protokolu o kontrole zmínka, nikdo z kontroly tento materiál od žalobce ani nežádal. Až při kontrole dne 5.2.2009 si zástupce inspekce dokument za rok 2006 vyžádal a žádal i předložení dokumentu za rok 2007, a to do 12.2.2009; inspekce však není oprávněna tyto dokumenty požadovat. Nepravdivé je i tvrzení žalovaného, že žalobce měl údaje o obsahu kovů v předaných kalech k dispozici cca měsíc po jejich předání zahraniční firmě, ve skutečnosti mohl mít žalobce tyto údaje k dispozici přibližně v únoru následujícího roku. Nesprávné je i tvrzení žalovaného, že podklady, z nichž žalovaný ověřoval množství kovů, byly v němčině, ve skutečnosti byly tyto podklady v angličtině. Tvrdí-li žalovaný, že žalobce v roce 2007 předal celkem 135 350 kg. kalů, pak měl vycházet z období, za které byla uložena sankce, tj. od 18.8.2007 do 31.12.2007. V období od 1.1.2008 do 12.2.2008 žalobce prahy nepřekročil. V období od 18.8.2007 do 31.12.2007 žalobce předal 61590 kg. kalů a v nich 1762 kg. Cu, 3405 kg. Ni a 1600 kg. Cr. Žalovaný tedy opět uvedl chybné údaje o množství kovů. Pokuta vycházela z údajů, které inspekce neměla zřejmě právo vyžadovat, vycházela z neznalosti režimu vyvážení odpadů do SRN a ze zřejmého zneužití legislativní chyby - NV č. 145/2008 Sb. které stanovilo nové prahy, bylo však vydáno až po uplynutí lhůty pro podání hlášení do IRZ. Pokud by ve věci bylo nařízeno ústní jednání, žalobce mohl zástupce inspekce, kteří neznají režim vývozu odpadů do SRN, upozornit na skutečný stav

věci. Z průběhu řízení žalobce nemohl zjistit, že se sankce zaměří na vývoz kalů do SRN, k řízení nebyl přizván orgán, kterému povolení a dozor k vývozu kalů do SRN přísluší, a to MŽP Praha oddělení vývozu odpadů mimo ČR. Rozhodnutí podle žalobce netrpí pouze vadou, kterou připustil žalovaný ve vyjádření k žalobě. Trpí i dalšími vadami. Správní delikt nebyl řádně popsán, kontrolující inspekce se vůbec nezajímala o evidenci vývozu kalů do SRN, vyžadovala pouze doklady „Material profile“, k čemu dle přesvědčení žalobce není příslušná. Použitý výpočet odvolacího orgánu není správný, jako základ vzal odpad za celý rok 2007, přičemž měl vzít pouze množství odpadu od 18.8. do 31.12.2008. Žalobce svou povinnost splnil v řádném termínu do 31.3.2009. Termín do 31.3.2008 marně minul tím, že NV č. 145/2008 Sb. nabylo účinnosti až o měsíc později. Teprve dne 13.9.2009 požádala CENIA o pomoc k provedení analýzy přenosu těžkých kovů v odpadech hlášených do IRZ za r. 2007, což žalobce neprodleně učinil. Vzhledem k tomu, že zákon č. 25/2008 Sb. zrušil emisní prahy, bylo až do nabytí právní moci NV č. 145/2008 Sb. tvrzení žalobce, že ohlašovací prahy nedosahuje, pravdivé. Žalobce poukázal na to, že podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, MŽP Praha vykonává funkci příslušného orgánu a kontaktního subjektu pro přeshraniční přepravu odpadů a funkci kontaktního subjektu pro odpady perzistentních organických znečišťujících látek a uvedl, že ČIŽP ani žalovaný není ve věci vývozu kalů příslušný, měl proto přinejmenším k řízení přizvat MŽP ČR Praha. ČIŽP i žalovaný překročili svou pravomoc tím, že si vyžádali dokumenty Material profile za ř. 2006 a 2007, aniž se zajímali o způsob evidence vývozu kalů, na základě neúplných podkladů pak došlo k uložení pokuty. Došlo ke zneužití legislativní chyby v neprospěch žalobce, analýza dat o přenosech těžkých kovů v odpadech ohlášených do IRZ začala probíhat až 13.12.2009, tzn. až 4 měsíce po odeslání hlášení do IRZ. K poukazu žalovaného ve vyjádření k žalobě na to, že žalobce měl povinnost vést řádnou evidenci již před vydáním integrovaného povolení, žalobce uvedl, že na vedení evidence před vydáním integrovaného povolení se žádná sankce nevztahuje. Žalobce vede evidenci průběžnější a podrobnější, než požaduje zákon č. 25/2008 Sb., natož zákony předchozí a průběžně ji odesílá na MŽP ČR Praha a Landesdirektion Dresden (SRN).

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů jimiž je vázán, a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 s.ř.s. Soud ve věci rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem v soudem stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné, podle § 71 odst. 2 s.ř.s. lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žalobě. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4.5.2009, žalobními body nově vznesenými teprve v žalobcově replice ze dne 7.12.2009 podané k poštovní přepravě dne 8.12.2009 se proto soud nezabýval.

Soud vycházel z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným.

Do správního spisu je založeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27.7.2007, Č.j. KUKL/433/2007, jímž bylo žalobci vydáno integrované povolení pro zařízení „Zařízení na povrchovou úpravu plastů“. Bod 10. d) podmínek integrovaného povolení stanovil povinnost plnit podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 368/2003 Sb., o integrovaném registru znečišťování, bod 10. e) stanovil povinnost vést provozní evidenci podkladů pro účely ohlašování do integrovaného registru znečišťování dle vyhl. č. 572/2004 Sb., kterou se stanoví forma a způsob vedení evidence podkladů nezbytných pro ohlašování do integrovaného registru znečišťování.

Do spisu je založen protokol o kontrole provedené ve dnech 30.-31.10.2008. Předmětem kontroly bylo plnění povinností stanovených Krajským úřadem Libereckého kraje integrovaným povolením ze dne 27.7.2007, č.j. KULK/433/2007, které nabylo právní moci dne 18.8.2007, ve znění rozhodnutí ze dne 24.4.2008 č.j. KULK/2220750 (které do spisu již založeno není) a dalších povinností stanovených provozovateli zákony v oblasti životního prostředí. Kontrolní protokol konstatuje, že za rok 2007 nebylo provedeno ohlášení do integrovaného registru znečišťování podle nařízení vlády č. 368/2003 Sb., zda byly či nebyly překročeny ohlašovací prahy nebyl provozovatel schopen doložit; a dále, že provozovatelem není vedena provozní evidence podkladů pro účely ohlašování do integrovaného registru znečišťování podle vyhl. č. 572/2004 Sb. Žalobce se k protokolu o kontrole vyjádřil (vyjádření ze dne 10.11.2008) a mimo jiné uvedl, že plní podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 386/2003 Sb., ohlašovacích prahů daných tímto nařízením nedosahuje a uvedl údaje za rok 2007 týkající se se i Cu, Cr a Ni. Protože nepřekračuje prahové limity pro ohlašování IR, nevede zvláštní evidenci podkladů pro účely ohlašování do integrovaného registru znečišťování dle vyhl. č. 572/2004 Sb., má pouze protokol o plnění podmínek vyplývajících z nařízení vlády č. 368/2003 Sb. založený v šanonu IPPC.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 21.1.2009 bylo zahájeno správní řízení pro správní delikt dle § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci. K zahájenému správnímu řízení podal žalobce vyjádření ze dne 27.1.2009, které je ve vztahu k předmětným porušením obdobné jako vyjádření ke kontrolnímu protokolu. Dne 10.2.2009 žalobce své vyjádření doplnil a uvedl, že na základě požadavku ČIŽP z kontroly dne 5.1.2008 zasílá Materiál profil od 1.1.2007 do 31.1.2007 od World Resources Company GMBH, materiálové profily (tzn. průměrné rozborů kalů, které žalobce vyváží na recyklaci do DE) za r. 2006 a 2008 již byly předány. Uvedl, že tyto rozborů předává firma World Resources Company GMBH, každoročně MŽP ČR, které na vývoz kalů dává povolení.

Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Liberec rozhodnutím ze dne 23.2.2009, zn. ČIŽP/51/IPP/SR01/0819393.003/09/LKM uložila žalobci pokutu ve výši 120 000,- Kč podle § 37 odst. 2 a odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci. Podle výroku rozhodnutí 1. stupně se žalobce správního deliktu dopustil tím, že provozoval zařízení v rozporu s podmínkami integrovaného povolení ze dne 27.7.2007 ve znění rozhodnutí ze dne 24.4.2008, a to tím, že byly překračovány hygienické limity hluku v rozporu s podmínkou 4 a) IP. Dále nebyla vedena patřičná evidence pro splnění podmínek 10.d) a e) IP, tj. nebyla do 12.2.2008 vedena provozní evidence podkladů pro účely ohlašování do integrovaného registru znečišťování dle vyhl. č. 572/2004 Sb., a nebyly plněny podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 368/2003 Sb. - zjišťovat, vyhodnocovat a MŽP ohlašovat, pokud jejich množství v emisích nebo přenosech překračuje za jeden kalendářní rok ohlašovací prahy. Neplnění těchto povinností je porušením ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán 1. stupně uvedl, že podkladem pro rozhodnutí bylo zjištění z kontroly ve dnech 30.-31.10.2008. Pokud jde o neplnění podmínek 10. d) a e) integrovaného povolení, správní orgán zmínil vyjádření provozovatele a jím zaslané podklady. Uvedl, že předložen byl i profil materiálu za roky 2006, 2007 a 2008. Z tohoto podkladu vyplývá, že za rok 2007 provozovatel předal společnosti World Resources Company 135,35 tun odpadu, dle uvedených výsledků rozboru vyplývá, že v těchto kalech bylo přes 14 tun chromu, přes 15 tun mědi a přes 30 tun niklu. Zmínil i údaje týkající se roku 2006. Dále konstatoval, že v § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 368/2003 Sb. je stanoveno, že v přílohách č. 1 a 2 k tomuto nařízení se stanoví seznam látek, jejichž emise a přenosy je uživatel registrované látky povinen zjišťovat, vyhodnocovat a Ministerstvu životního

prostředí ohlašovat (dále ohlašovaná látka), pokud jejich množství v emisích anebo v přenosech ze souboru souvisejících technických nebo technologických jednotek nacházejících se v jednom provozu (dále provozovna) je za jeden kalendářní rok shodné nebo vyšší s množstvím stanoveným v tomto nařízení (dále ohlašovací práh). V těchto přílohách jsou pro uvedené ohlašované látky stanoveny následující ohlašovací prahy mimo provozovnu (což jsou ohlašovací prahy pro látky obsažené v odpadech) pro chrom a sloučeniny 200kg/rok, pro měď a sloučeniny 500 kg/rok a pro nikl a sloučeniny 200kg/rok. Je tedy zřejmé, že v odpadech předaných zmíněné firmě jsou uvedené prahy mnohonásobně překračovány, navíc v tomto množství nejsou zahrnuty přenosy jiným osobám (dle prohlášení provozovatele je výše zmíněné firmě předáváno 90% odpadů) a ani přenosy v odpadní vodě.

Správní orgán 1. stupně konstatoval, že provozovatel nevedl provozní evidenci pro účely ohlašování do IRZ dle vyhl. č. 572/2004 Sb., což je jednak zaznamenáno v kontrolním protokolu a jednak to uvedl i provozovatel ve vyjádření k zahájení správního řízení s tím, že tuto povinnost nemá, protože nepřekračuje stanovené ohlašovací prahy. Překročení těchto prahů pro 3 ohlašované látky je však zřejmé. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno nevedení evidence do 12.2.2008, neboť tímto datem nabyl účinnosti zákon č. 25/2008 Sb., jímž byla uvedená vyhláška zrušena. Provozovatel neplnil ani podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 368/2003 Sb., v němž je uvedena základní povinnost provozovatele, resp. uživatele registrované látky – zjišťovat, vyhodnocovat a MŽP ohlašovat tyto látky v emisích a v přenosech. Z vyjádření provozovatele k zahájení správního řízení je zřejmé, že látky v přenosech vůbec nezjišťoval, jinak by nemohl tvrdit, že uvedeným povinnostem nepodléhá. Následně tedy nemohl látky vyhodnocovat a ohlašovat. Absence ohlášení je zřejmá z protokolu a z vyjádření provozovatele. Odůvodnění rozhodnutí dále výslovně uvádí, že „pokuta je nicméně ukládána za porušení povinnosti jejich zjišťování a vyhodnocování. Ohlašovací povinnost byla dnem 12.2.2008 delegována na jiný právní předpis a provozovatel měl tak ještě možnost svoji povinnost splnit“.

Pokud jde o výši uložené pokuty, správní orgán přihlížel dle § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti ŽP nebo oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu. Uvedl, že v případě překračování hygienických limitů hluku ocenil tuto část správního deliktu částkou 20.000,- Kč. Jako závažnější posoudil neplnění povinnosti vedení podkladů pro účely ohlašování do integrovaného registru znečišťování dle vyhl. č. 572/2004 Sb. a neplnění podmínek vyplývajících z nařízení vlády č. 368/2003 Sb., které jako podmínky IP provozovatel neplnil pouze od 18.8.2007 (nabytí právní moci rozhodnutí) do 12.2.2008 (zrušení zmíněných předpisů zákonem č. 25/2008 Sb.), avšak z platné legislativy tuto povinnost měl již před tím. Přesto ani při stanovení této podmínky do IP nezavedl příslušnou evidenci a nemohl tím provádět ani vyhodnocování registrovaných látek. Nejvíce přitěžující však je mnohonásobné překročení ohlašovacích prahů. Inspekce ocenila tuto část správního deliktu částkou 100.000,- Kč. Rozhodnutí po té konstatuje, že před novelizací zákona se pokuta za provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením ukládala podle § 37 odst. 3 a odst. 5 písm. c) zákona, po novelizaci zákonem č. 25/2008 Sb., se jedná o § 37 odst. 2 a odst. 4 písm. b) zákona, věcná náplň uvedených ustanovení se však nezměnila, výrok rozhodnutí uvádí stávající právní úpravu.

Odvolání podané proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný ve vztahu k porušení podmínky 10. d) a e) integrovaného povolení

poukázal na to, že podle protokolu o kontrole provedené dne 30.-31.10.2008 nebylo provedeno ohlášení do integrovaného registru za rok 2007, provozovatel nebyl schopen doložit, zda byly překročeny ohlašovací prahy a ani nevede evidenci podkladů pro účely ohlašování do integrovaného registru. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením odvolatele, že podmínky nařízení vlády č. 368/2006 Sb. a vyhl. č. 572/2004 Sb. nemohl plnit proto, že údaje o odpadech za prosinec předchozího roku dostává až v lednu následujícího roku a nemohl si být jist, zda jeho vlastní údaje se shodují s údaji subjektů, které od něj odpady odebírají. Provozovatel je totiž povinen plnit podmínky integrovaného povolení a je jeho věcí, jakým způsobem plnění podmínek zajistí. Vydání integrovaného povolení předchází projednávání připravovaných podmínek, provozovatel se proti rozhodnutí o vydání integrovaného povolení může i odvolat, pokud by měl za to, že uloženým podmínkám nemůže dostat. Dodatečné podání ohlášení do integrovaného systému za rok 2007 a 2008 nemá vliv na správní delikt, neboť pokuta byla uložena za nevedení evidence v době od 27. 7.2007 do 12.2.2008 a za neohlášení údajů za rok 2007. Dále žalovaný uvedl, že v podkladech předaných provozovatelem v rámci vyjádření ke správnímu řízení jsou i rozborů kalů předané provozovatelem firmě WORLD RESOURCES COMPANY GMBH, která kaly odebírá. Z nich vyplývá, jaké množství kalů žalobce uvedené firmě předal v roce 2007 i 2006. V roce 2007 žalobce jen této společnosti předal přes 14 tun chrómu, přes 15 tun mědi a přes 30 tun niklu, v roce 2006 pak téměř 18 tun chrómu, téměř 17 tun mědi a přes 31 tun niklu. Ohlašovací prahy pro tyto kovy uvedené v nařízení vlády č. 368/2003 Sb. jsou však 200kg/rok pro chróm, 500kg/rok pro měď a 500kg/rok pro nikl. Je tedy zřejmé, že v odpadech předaných uvedené firmě jsou ohlašovací prahy mnohonásobně překročeny. Podle žalovaného měl odvolatel uvedené údaje k dispozici již v roce 2007, tedy před vydáním integrovaného povolení. Odvolací orgán se dále zabýval i výší uložené pokuty, ve vztahu k neplnění podmínek 10. d) a e) integrovaného povolení uvedl, že sankce odráží především to, že překročení ohlašovacího prahu bylo mnohonásobné.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Pokuta byla žalobci uložena za porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., podle kterého provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona. Pokuta byla uložena za správní delikt podle § 37 odst. 2 a odst. 4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., ve znění účinném od 12.2.2008, podle kterého právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení; za správní delikt se uloží pokuta do 7.000.000,- Kč. Podle zákona č. 76/2002 Sb. ve znění účinném do 11.2.2008 byla totožná skutková podstata správního deliktu včetně totožné sankce obsažena v § 37 odst. 3 odst. 5 písm. c) zákona. Správní orgán 1. stupně tedy správně rozhodoval podle zákona ve znění účinném v době vydání rozhodnutí.

Žalobce v žalobě nebrojí proti té části rozhodnutí, která se týká překročení hygienických limitů hluku. Soud se proto zabýval pouze provozováním zařízení v rozporu s podmínkami 10. d) a e) integrovaného povolení.

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je část skutku (proti níž brojí podaná žaloba) popsána takto: „.....nebyla vedena patřičná evidence pro splnění podmínek 10.d) a e) IP, tj. nebyla do 12.2.2008 vedena provozní evidence podkladů pro účely ohlašování do integrovaného registru znečišťování dle vyhlášky č. 527/2004 Sb. , kterou se stanoví forma a

způsob vedení evidence pokladů nezbytných pro ohlašování do integrovaného registru znečišťování a nebyly plněny podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 368/2003 Sb., o integrovaném registru znečišťování - zjišťovat, vyhodnocovat a MŽP ohlašovat, pokud jejich množství v emisích nebo přenosech překračuje za jeden kalendářní rok ohlašovací prahy“.

Výrok rozhodnutí postrádá určení počátku doby, od které žalobce neplnil podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 368/2003 Sb. (10. d/ integrovaného povolení) a ve které nevedl evidenci dle vyhl. č. 572/2004 Sb. (10. e/ integrovaného povolení). Protože předmětný správní delikt spočívá v provozování zařízení v rozporu s podmínkami integrovaného povolení, je zřejmé, že žalobce tento správní delikt mohl spáchat nejdříve dnem právní moci rozhodnutí o integrovaném povolení. V souladu s tím, byť teprve v odůvodnění rozhodnutí 1. stupně, je uvedeno, že k neplnění povinnosti vedení provozní evidence dle vyhl. č. 572/2004 Sb. a k neplnění podmínek vyplývajících z nař. vl. č. 368/2003 Sb. jakožto podmínky IP docházelo až od 18.8.2007 (nabytí právní moci rozhodnutí), a to do 12.2.2008 (zrušení zmíněných předpisů zákonem č. 25/2008).

Jak nařízení vlády č. 368/2003 Sb. o integrovaném registru znečištění, tak vyhl. č. 572/2004 Sb., kterou byla stanovena forma a způsob vedení evidence podkladů nezbytných pro ohlašování do integrovaného registru znečišťování, byly zrušeny zákonem č. 25/2008 Sb., který nabyl účinnosti dne 12.2.2008. Podmínka 10. d) integrovaného povolení – tj. povinnost plnit podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 368/2003 Sb. a stejně tak i podmínka 10. e) integrovaného povolení - tj. vést provozní evidenci podkladů dle vyhl. č. 572/2004 Sb., tak byly účinné pouze do 11.2.2008 včetně, dne 12.2.2008 se staly neúčinnými a nevymahatelnými, jak na to ostatně poukazuje i žalovaný ve vyjádření k žalobě.

Vyhláška č. 572/2004 Sb. byla vydána k provedení § 25 odst. 1 zákona č. 76/2002 Sb., podle kterého (ve znění do 11.2.2008) *uživatel registrované látky vede evidenci podkladů nezbytných pro splnění ohlašovací povinnosti podle § 22. Formu a způsob vedení evidence stanoví prováděcí právní předpis.... (odst. 1). Uživatel registrované látky je povinen uchovávat veškeré údaje ohlašováné do integrovaného registru znečišťování a dokumentaci, na jejímž základě byly tyto údaje vytvořeny, po dobu 5 let (odst. 2).* Vyhláška č. 572/2004 Sb. stanovila ve svém § 1, že uživatel registrované látky vede evidenci o ohlašovaných látkách zvlášť za každou jednotku a zvlášť za každou ohlašovanou látku, pro každou ohlašovanou látku vede samostatný evidenční list, který je veden pro ohlašovací období, jímž je jeden kalendářní rok a musí být založen vždy k 1. lednu roku, za který budou údaje vykazovány, z údajů evidence zpracovává uživatel registrované látky hlášení do integrovaného registru znečišťování, evidence se vede způsobem umožňujícím kontrolu a archivaci (§ 25 odst. 2) dokumentu. Přílohy přihlášky obsahovaly vzor evidenčního listu, popis jeho částí a způsob jeho vyplňování.

Plnění podmínky 10. e) integrovaného povolení tedy vyžadovalo, aby byly založeny a vedeny jednotlivé evidenční listy způsobem, který vyhl. č. 572/2004 Sb. stanovila, a to až do nabytí účinnosti zákona č. 25/2008 Sb., jímž byla tato vyhláška zrušena. Podle obsahu protokolu o kontrole uvedená evidence nebyla provozovatelem vedena. Žalobce ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění a rovněž ve vyjádření k zahájení správního řízení výslovně uvedl, že evidenci pro účely ohlašování do integrovaného registru znečišťování nevede; argumentoval tím, že nepřekračuje prahové limity. Soud je toho názoru, že ani ustanovením § 25 zákona č. 76/2002 Sb., ani vyhláškou č. 572/2004 Sb. nebyla povinnost vedení této evidence stanovena pouze pro tu situaci, kdy došlo k překročení prahových limitů. Ostatně v podané správní žalobě již ani sám žalobce nedovozuje, že nebyl povinen danou evidenci vést, neboť

nepřekračoval prahové limity. Naopak uvádí, že evidenční listy zrušil, neboť zákon č. 25/2008 Sb., jímž byla zrušena vyhláška vyhl. č. 572/2004 Sb., nestanovil žádnou povinnost k uchování podle ní vypracovaných evidenčních listů; v replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že evidenční listy byly stornovány po nabytí účinnosti zákona č. 25/2008 Sb. Žalobcovo tvrzení, že evidenční listy stornoval (tedy je před stornováním vedl), soud posoudil jako účelové. Zákon č. 76/2002 Sb. po novelizaci zákonem č. 25/2008 Sb. sice skutečně nestanovil povinnost uchování údajů po dobu 5 let (§ 25 zákona č. 76/2002 Sb. byl novelou provedenou zákonem č. 25/2008 Sb. zrušen), přesto má soud za dostatečně spolehlivě prokázané, že žalobce evidenci dle vyhl. č. 527/2004 Sb. nevedl, neboť sám žalobce se takto v průběhu správního řízení opakovaně vyjádřil. Povinnost uchovávání údajů ostatně stanoví i nařízení (ES) č. 166/2006 ze dne 18. ledna 2006, kterým se zřizuje evropský registr úniků a přenosů znečišťujících látek, podle čl. 5 odst. 3 a odst. 5 *provozovatel každé provozovny shromažďuje s odpovídající četností informace potřebné ke stanovení, na které z úniků a přenosů mimo lokalitu z dané provozovny se podle odstavce 1 vztahuje ohlašovací povinnost. Provozovatel každé dotčené provozovny uchovává pro příslušné orgány členského státu k dispozici evidenci údajů, ze kterých byly ohlášeny informace získány, a to po dobu pěti let od konce daného ohlašovacího roku.* I pokud by žalobce danou evidenci vedl (což však podle soudu nečinil), nemohl by se dovolávat zrušení povinnosti údaje uchovávat po dobu 5 let, neboť stejnou povinnost ukládalo i zmíněné nařízení č. 166/2006.

Pokud jde podmínku 10.d) integrovaného povolení, která stanovila povinnost plnit podmínky vyplývající z nařízení vlády č. 368/2003 Sb., žalobce v žalobě namítl, že ve smyslu § 2 odst. 4 písm. b) tohoto nařízení postupoval při vedení evidence podle zákona č. 86/2002 Sb. o ovzduší. V replice k vyjádření žalovaného pak tuto žalobní námitku rozvedl a argumentoval tím, že pouhý odkaz (v podmínce 10.d/ integrovaného povolení) na nař. vlády č. 368/2003 Sb. není stanovením „způsobu“ ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) uvedeného nařízení vlády. Toto žalobní námitku považuje soud za nedůvodnou. Ustanovení § 2 odst. 4 nařízení vlády č. 368/2003 Sb. stanovilo, že *uživatel registrované látky zjišťuje a vyhodnocuje množství ohlašované látky a) způsobem a podle metody stanovené v integrovaném povolení, b) nejedná-li se o zařízení podle 2 písm. a) zákona, nebo neobsahuje-li integrované povolení konkrétní způsob a metodu zjišťování a vyhodnocování, způsobem podle příslušných právních předpisů;* dle odkazu pod čarou č. 7 jde např. o zákon č. 86/2002 Sb. Soud je toho názoru, že odkaz v podmínce 10.d) integrovaného povolení na nařízení vlády č. 368/2003 Sb. znamená stanovení konkrétního způsobu, jímž má být zjišťováno a vyhodnocováno množství ohlašované látky (§ 2 odst. 4 písm. a/ nařízení vlády č. 368/2003 Sb.). Protože integrované povolení obsahuje konkrétní způsob a metodu zjišťování a vyhodnocování, nenastala situace dle § 2 odst. 4 písm. b) uvedeného nařízení a žalobce se proto nemůže dovolávat toho, že postupoval podle zákona o ochraně ovzduší.

Nařízení vlády č. 368/2003 Sb. bylo vydáno k provedení § 22 odst. 1 až 3 a § 24 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb. Ustanovení § 22 uvedeného zákona ve znění účinném do 11.2.2008 (tj. do novely provedené zákonem č. 25/2008 Sb.) stanovilo, že *uživatel registrované látky je pro účely shromažďování údajů do integrovaného registru znečišťování povinen zjistit, vyhodnotit a Ministerstvu životního prostředí ohlásit emise a přenosy látek uvedených v prováděcím právním předpise, pokud je jejich množství v emisích anebo přenosech vyšší nebo shodné s množstvím stanoveným v tomto prováděcím předpise (odst. 1). Uživatel registrované látky je povinen ohlásit Ministerstvu životního prostředí údaje podle odstavce 1 do 15. února běžného roku za předchozí kalendářní rok... (odst. 2).* Nařízení vlády č. 368/2003 Sb. pak ve svých přílohách stanovilo seznam ohlašovaných látek a jejich ohlašovací prahy (mimo provozovnu-Cr-200kg/rok, Cu-500kg/rok a Ni-500kg/rok). V § 2 pak stanovilo,

že uživatel registrované látky je povinen zjistit, zda je v provozovně zpracovávána či produkována ohlašovaná látka, jejíž množství je vyšší nebo shodné s ohlašovací prahem, nastane-li tato skutečnost, pak zjišťuje a vyhodnocuje všechny emise a přenosy ohlašovaných látek, jejichž množství překračuje ohlašovací práh. Ustanovení § 3 nařízení upravovalo způsob a formu ohlašování údajů do integrovaného registru znečišťování a stanovilo, že ohlášení se zasílá MŽP.

Zákonem č. 25/2008 Sb. byla s účinností od 12.2.2008 zrušena nejen vyhl. č. 368/2003 Sb. (tedy i seznam ohlašovaných látek a ohlašovací prahy), ale zrušeno bylo i ustanovení § 22 zákona č. 76/2002 Sb. ukládající povinnost podat k MŽP ohlášení do 15. února běžného roku za předchozí kalendářní rok. Přejícné ustanovení části druhé zákona č. 25/2008 Sb., (§ 12) stanovilo, že uživatel registrované látky uvedený v § 22 zákona o integrované prevenci ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, splní ohlašovací povinnost v rozsahu stanoveném v § 22 zákona o integrované prevenci ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to za rok 2007 do 31.3.2008 a za rok 2008 do 31.3.2009.

Ohlašovací povinnost za rok 2007 tak podle přechodných ustanovení zákona č. 25/2008 Sb. měla být splněna do 31.3.2008, a to v rozsahu stanoveném v § 22 zákona o integrované prevenci ve znění účinném do dne nabytí účinnosti zákona č. 25/2008 Sb., tj. podle ohlašovacích prahů stanovených nařízením vlády č. 368/2003 Sb. Skutečnost, že nové ohlašovací prahy byly stanoveny novým nařízením vlády č. 145/2008 Sb. (které nabylo účinnosti dne 1.5.2008) až po uplynutí termínu pro podání ohlášení za rok 2007, proto podle soudu neměla vliv na podání ohlášení za rok 2007. Z těchto důvodů není důvodná žalobní námitka jak byla žalobcem vznesena, tj. že hlášení k 31.2.2008 (zřejmě míněno k 31.3.2008) žalobce nemohl vypracovat a odeslat proto, že nebyly vyhlášeny emisní prahy.

Pokud žalobce dále v žalobě namítl, že správní orgány nesprávně aplikovaly na věc dopadající právní předpisy a jejich změny a pokud rovněž namítl, že se žalovaný nevypořádal s důvody uplatněnými v podaném odvolání, jde o žalobní námítky vznesené zcela obecně bez bližší konkretizace toho, který právní předpis a v čem konkrétně byl nesprávně aplikován a která námitka žalobcova odvolání nebyla žalovaným vypořádána. Takto obecně vznesené žalobní námítky, které žalobce nekonkretizoval ani v replice k vyjádření žalovaného, neumožňují soudní přezkum a soud se jimi zabývat nemohl.

Žalobce v žalobě namítl chybný výpočet množství Cu, Cr a Ni v odpadech předaných v roce 2007 (a rovněž i v roce 2006) žalobcem společností World Resources Company HmbH Wurzen. Tvrdil, že v kalech ve skutečnosti bylo obsaženo 3,9t Cu, 3,534 t Cr a 7,538 t Ni. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uznal, že přehlédl, že v podkladech, z nichž ve svém výpočtu vycházel, se množství kovů vztahovalo k sušině, nikoliv k celkovému množství kalů. I přes tuto skutečnost však byly ohlašovací prahy překročeny, neboť v odpadu předaném v roce 2007 se dle nového výpočtu žalovaného nacházelo 3520 kg chromu, 3871 kg. mědi, a 7482 kg niklu. Ani nově provedený výpočet učiněný žalovaným ve vyjádření k žalobě se tedy sice zcela neshoduje s žalobcovým výpočtem v žalobě, avšak i podle výpočtu, který provedl sám žalobce v žalobě byly ohlašovací prahy (Cr-200kg/rok, Cu-500kg/rok a Ni-500kg/rok) násobně překročeny. Nesprávný výpočet správních orgánů ve vydaných rozhodnutích proto neměl vliv na závěr o naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu. K mnohonásobnému překročení ohlašovacích prahů přihlédl správní orgán v úvaze o výši uložené pokuty. Námítky ohledně výše pokuty však žalobce nově uplatnil teprve ve své replice k vyjádření žalovaného, tedy až po uplynutí lhůty k podání

žaloby. Pochybení správního orgánu ve výpočtu množství kovů v odpadech proto z hlediska relevantních žalobních námitek nemá vliv na zákonnost rozhodnutí a soud k němu nepřihlédl.

S argumentací žalobce, který ve své replice rozvedl žalobní námitku nesprávného výpočtu množství kovů v odpadu a namítl, že výpočet se neměl vztahovat k celému roku 2007, ale měl být proveden pouze za období, za které byl žalobce postižen pokutou, tj. za dobu od 18.8.2007 do 31.12.2007, se soud neztotožnil, neboť překročení ohlašovací prahu bylo podle nařízení vlády č. 368/2003 Sb. zjišťováno za období jednoho kalendářního roku.

Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. ledna 2013

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu